

4
Räga anda ei ole kui oma sõna:—
— Teie saate enne liik elama.

Kui pani ta oma käe tofa kätte Jaan
õla peale, koputas kolm korda sinna
pih ta ja kahe kimmata. Lää nägemata
vaimu mäel pääle ilma, ama tuntu
re kivi juure. —

Kui ühis Jaan kahe jelle määratud
kivi alla üles, is lus Janna peale ma
ja mäetles oma ime lisa minne si ku
järel kas see unes vii. ilm: kõik juur

Seal kargas üks ne: kane tihane
suu. lätmas ning ütles:

Jaan, Jaan! ära viita enam ilma
aggu palju kallist aega. Sinu vutab hä
daline lüü — ja Jaa, oma kaagast
hirmja ha: gufist peastma. Kui lin
neel Jona! lüpetanu, oli, lenias ta jälle
ära.

Jmelik, mät lei Jaan kivi: atfistma
hä tulle, — Jafaa, oma kaagast hirm
häigufist peastma —, kuna mull mi: agi
kaagast: olg.

etõnda trüf: mätles: et of: Jammud es ar
was ta koha jeks: kō: ge Jā oma nenna.

5
Hänju majazf minna. Sinna, kusta oma
lapse pülmee, ja oma nooruf päära: atfist
vanu oli. Sella nake fies, kuna ta alumise
ilma ruumis, vana fää: le leeni UK: lā:
and oli, oli tema nenn, juba nāife vāstom:
aga oli ihe. kurga kō: dda, ja poul kamba
ku nāife Jaanu.

Ta pū: kis parajas te tuba, kui Jaan
fijfe astus

"Tere homm: kust ouis pere naine!"
ütles Jaan, "mull on aam Tei: ka: oma
nenna nāift läna of: mēst kō: dā nāha
Jaa: a. — ebre naine i: areranu! Lää
mitte lüü abvat et ni: Jugu: im: mene
onāift tema mehe konna i: et le: abvat:
kō: juba fufje astut ilmsit kadum:
öldakse abvat — ta pū: as lē: a enne mi:
ne mō: nētōs juuf: guks.

Kana oli: karade hāndume lāimū, ja
jabulas nū: 10 kō: kufe puju kōlega kōst
pō: rmanū: et of: ja tagaf. Tä oli: tana
kaunis äritā: u: pere nāife üle, ning
rā: akas vāju hālega puuf: aega.

Jaan Jai kana kallist Jilgite am ja